

SĂRUTUL PĂMÂNTULUI

DRAGI PRIETENI, în acest al zecelea mesaj din seria de față, continuăm să examinăm cu atenție profețiile divine rostite prin intermediul profetului Ezechiel.

În mesajul anterior v-am lăsat să aruncați trei priviri scurte în prosperitatea viitoare profetită pentru Israel.

Permiteți-mi să vă împrăpătez memoria. Am descoperit că în acea carte, în Biblie, s-a profetit o prosperitate monarhică sub conducerea divină a unui Prinț Păstor; în al doilea rând, a fost vorba despre o prosperitate materială cauzată de o productivitate supranaturală inițiată pe plan divin; în al treilea rând, am observat o prosperitate multiplă cauzată de o stare de regenerare spirituală.

Privirea aruncată asupra temei Prințului Păstor a prezentat multe puncte de interes pentru noi toți – sunt convins; vom descoperi că cele două aspecte care au rămas neexplorate sunt la fel de captivante.

Pe marginea vestică a Asiei există o țară, o țară scumpă, o țară promisă; este în același timp și o țară străveche, cunoscută în vechime ca **ארץ כנען**, „**țara Canaanului.**”

Cuvântul **כנען** derivă dintr-un verb care înseamnă „a fi aplecat”, „a fi jos”; deci **כנען** înseamnă de fapt „țară de jos”, deși pe teritoriul Israelului există multe locuri înălțate.

Canaan a fost numele pe care l-a purtat în vremea lui Avraam, Isaac și Iacov acest pământ, în care curge lapte și miere, și care a fost inclus în moștenirea completă dăruită lui Avraam și urmașilor săi aleși, poporul iudeu, poporul Israel. A fost darul divin al Dumnezeului cel Veșnic al Universului.

În decursul perioadei monarhice din istoria Israelului, a ajuns să fie cunoscut ca **ארץ ישראל**, „**țara lui Israel**”, acesta fiind numele pe care îl folosește cu mult drag profetul Ezechiel.

Mult mai târziu în istorie, românii au numit acest teritoriu Palestina, nume care s-a ținut de Pământul Sfânt până recent când, pe 14 Mai 1948, a fost proclamat Statul Israel. Atunci, tehnic vorbind, Palestina a încetat să mai existe, iar expresia favorită a profetului Ezechiel **ארץ ישראל**, „**țara lui Israel**”, a redevenit denumirea melodioasă a țării unde curge lapte și miere.

Uimitor, nu-i așa, că numele îndrăgit de Ezechiel apare în aceste vremuri în care, după părerea mea, profețiile lui Ezechiel sunt foarte reale!

Statul Israel a fost acceptat ca membru al Națiunilor Unite pe 11 Mai 1949.

Israelul, așa cum este astăzi (1958) [n.tr. data publicării articolului], are doar 260 de mile lungime [n.tr. circa 410 km] și 70 de mile lățime în partea cea mai largă, având o suprafață totală de circa 8100 mile pătrate – suprafața aproximativă a statului american New Jersey.

Deși vorbim despre o suprafață relativ restrânsă, ea este caracterizată de varietate și contrast.

Datorită caracteristicilor speciale, câteva regiuni pretind și primesc recunoaștere individuală; menționăm Câmpiile Maritime și de Coastă, Valea Izreel, Dealurile Iudeii, zona Galileii, uimitoarea Vale a Iordanului și la fel de uimitorul Neghev.

Contrastele fenomenale și nivelurile climatice însoțite de o fertilitate neobișnuită a solului au făcut posibilă cultivarea unei mari varietăți de recolte cu productivitate ridicată.

Cred că v-ar interesa să știți că linia izotermică a temperaturii anuale a Ierusalimului trece prin California și Alabama și, după cum susține Dr. Barclay, există o analogie strânsă între temperatura și periodicitatea anotimpurilor între Israel și California.

Acesta, deci, este pământul abundent, îmbibat și saturat cu scene și circumstanțe sacre, despre care citim:

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel.” ... Ei s-au suit, și au iscodit țara ... Au tăiat o ramură de viță cu un strugur, și l-au dus câte doi cu ajutorul unei prăjini, au luat și rodii și smochine.” (Numeri 13)

Da, chiar și în acele vremuri străvechi era o țară în care curgea lapte și miere; dar mai mult decât atât, era o țară aleasă prin alegere divină pentru un scop special.

În vremurile noastre auzim mult cuvântul „securitate” și presupun că securitatea este ceva după care tânjim cu toții: dar cât de puțin realizăm că securitatea a fost chiar binefacerea dăruită de Dumnezeu Israelului. Ascultați aceste cuvinte ale Celui Veșnic către Israel, poporul Lui:

„Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, vă voi trimite ploi la vreme, pământul își va da roadele, și pomii de pe câmp își vor da rodurile. Abia veți treiera grâul, și veți începe culesul viei, și culesul viei va ținea până la semănătură; veți avea pâine din belșug, veți mânca și vă veți sătura și veți locui fără frică în țara voastră.” (Leviticul 26:3-5)

Cu durere ne recunoaștem eșecul în a aprecia și a ne însuși această binecuvântare divină, și, după cum am văzut în mesajele anterioare, asupra noastră s-a abătut prezisa גלות, Dispersia, Diaspora, împrăștierea printre națiuni.

Israelul a suferit mult, după cum știm prea bine; a suferit și țara! Același capitol 26 din Vayikra (Leviticul) din care tocmai am citat, conține și aceste cuvinte:

„Vă voi împrăștia printre neamuri ... Țara voastră va fi pustiită ...” (v. 33)

Țara pustiită! Veac după veac, țara, despărțită de iubitul ei Israel, a rămas tristă, părăsită, jelindu-și starea într-o neputință apatică.

În anul 1697 al Erei Noastre, Henry Maundrel descria țara ca fiind „doar niște stânci golașe”, în timp ce Dr. Olin face referire la „stâncile golașe din locurile în care înainte erau vii și lanuri de porumb.”

Dar, dragi prieteni, profeților lui Israel le-a fost dat să vadă o imagine a prosperității materiale a Israelului în aceeași țară a lui Israel, în contextul unei productivități supranaturale divine.

Ascultați aceste cuvinte strălucitoare ale profetului ישעיהו, Isaia:

„Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: חפציבה, și țara ta o vor numi בעולה: căci Domnul Își va pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși.” (Isaia 62:4)

Profetul nostru Ezechiel surprinde acest refren fericit:

„Și se va spune atunci: „Țara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului ...”” (Ezechiel 36:35)

Dragi prieteni, stând pe înălțimile Nazaretului, în Ereț Yisrael, ochii mei au survolat gloria verde a Emek Izreel așa cum este în prezent și am simțit că trebuie să folosesc exact aceste cuvinte pentru a transmite minților dumneavoastră ceva din metamorfoza care s-a produs în Țara Promisă.

Cinci valuri majore de exilați întorși acasă au ajuns în țara odinioară pustie; 35.000 între 1919 - 1923; 82.000 între 1924 - 1931; al treilea val din 1932 până la izbucnirea Celui de-al II-lea Război Mondial, 225.000; apoi al patrulea val cu cel puțin 110.000 de oameni reveniți în țară.

Al cincilea val a atins țărmurile Israelului în ziua în care Statul Israel și-a obținut independența. La sfârșitul anului 1950, mai bine de 510.000 s-au întors în cadrul celei de-a cincea mișcări.

La apele albastre ale Mării Mediterane care sărutau țărmul Israelului, Dumnezeu a adăugat dantela albă și pufoasă ca zăpada a spumei marine, etalând astfel culorile naționale ale Israelului – albastru și alb – pentru a le ura bun venit celor care reveneau în țară.

Solul ofilit și văduvit și-a ridicat chipul pârjolit și ochii ieșiți parcă din orbite la auzul primilor pași ai celor care reveneau acasă, în Israel; pământul a răsplătit fericita lor reuniune cu o rodire neașteptată care a transformat scena mizeră și tristă în priveliști multicolore, fascinante, de o frumusețe fecundă ce răspândea o aromă parfumată în atmosfera animată a Israelului.

Dar sunt convins că nici transformarea din prezent nu este plinătatea împlinirii prezicerii lui Ezechiel; rodirea prezentă este în cea mai mare parte rezultatul efortului omenesc, foarte merituos și iubitor dealtfel, dar totuși omenesc.

Însă atunci când Dumnezeu Însuși va cerceta în mod direct pământul Israelului, recoltele copioase, prolifiche și abundente vor bucura inimile locuitorilor și vor da naștere cântărilor de mulțumire la adresa Celui care poate să facă să curgă râuri în deșert.

Această calitate a bogăției este cea care, pe lângă alte atracții, va mări puterea măreață dar fără Dumnezeu din nordul Israelului, făcând-o să pornească o invazie nereușită a Țării Promise „**în zilele din urmă.**” Acest subiect ne va capta atenția în mesajele imediat următoare.

Dr. Lawrence Duff-Forbes

(1900-1964)

Director fondator al David House Fellowship Inc.

Acest articol este un extras din seria radiofonică foarte populară, „Treasures From the Tenach” – „Comori din Tenach”, care este și transcrisă. Atât versiunile audio (tastați MP3 tab, apoi „010kissofsoil.mp3”) cât și cele în scris sunt disponibile gratuit la www.thevineyard.org.au